

Исабел Алиенде - „Игра на Изкормвач“

Легнал по корем върху масата за масажи, Райън Милър бе се унесъл в дрямка под благотворното въздействие на ръцете на Индиана Джаксън, практикуваща рейки първо ниво според техниката, разработена от японския будист Микао Усуи през 1922. Милър знаеше, че не съществуват научни доказателства за ползата от рейки, тъй като бе изчел шейсет и няколко страници по въпроса, но подозираше, че учението сигурно притежава някаква тайнствена сила, щом като на конференцията на католическите епископи на Съединените щати през 2009 беше обявено за опасно за духовното здраве на християните.

Индиана Джаксън заемаше кабинет номер осем на втория етаж на небезизвестната холистична клиника в „Норт бийч“, на пъпа на Италианския квартал в Сан Франциско. Вратата беше боядисана в тъмносиньо, цвета на духовността, а стените – в бледозелено, цвета на здравето. Надпис в курсив върху табелката гласеше „Индиана – лечителка“, а отдолу бяха изредени използваните от нея методи: интуитивен масаж, рейки, магнити, кристали, ароматерапия. На стената в малкото преддверие висеше крещящо обагрен плат, купен от азиатски магазин, с изображение на богинята Шакти: чернокоса млада и чувствена жена, облечена в червено, отрупана със златни накити, с меч в дясната ръка и с цвете – в лявата. Ръцете на богинята се размножаваха, като във всяка тя държеше други символи на своята власт – от музикален инструмент до нещо, което на пръв поглед приличаше на мобилен телефон. Индиана толкова силно почиташе Шакти, че за малко да вземе името ѝ, но баща ѝ Блейк Джаксън я убеди, че на никоя висока, пищна и руса северноамериканка с вид на надуваема кукла не би ѝ подходило името на индуско божество.

Въпреки своята недоверчивост, която дължеше на естеството на работата си и на военната си подготовка, Милър се оставяше на грижите на Индиана с дълбока благодарност и в края на всеки сеанс си тръгваше лек и щастлив било в резултат на плацебо ефекта и на любовния ентузиазъм, както смяташе приятелят му Педро Аларкон, било понеже чакрите му бяха се подредили, както твърдеше Индиана. Този един час спокойствие бе най-хубавото нещо в самотния му живот; намираше повече интимност в лечебния сеанс с Индиана, отколкото в сложните сексуални игри с Дженифър Ян, най-дълго задържалата се негова любовница. Той беше висок и здрав мъж, с врат и плещи на борец, с масивни и яки като ствол ръце, но с нежни длани на сладкар, с посивяла тук-там кестенява коса, ниско подстригана и стърчаща като четка, с неестествено бели, за да са истински, зъби, със светли очи, счупен нос и тринайсет видими белега, като се брои и чоканът. Индиана Джаксън подозираше, че има и още, но не беше го виждала без бельо. Все още.

– Как се чувстваш? – попита го лечителката.

– Отлично. Мирисът на десерт ми отвори апетита.

– Това е етерично масло от портокал. Ако ще се подиграваш, не зная защо идваш, Райън.

– За да те видя, за какво друго.

– В такъв случай всичко това тук не е за теб – отвърна ядосано тя.

– Не виждаш ли, че се шегувам, Инди?

– Портокаловият аромат е жизнен и весел, две качества, които ти липсват, Райън. Силата на рейки е толкова голяма, че практикуващите второ ниво могат да лекуват от разстояние, без да виждат пациента. Само че аз ще трябва да уча двамайсет години в Япония, за да придобия тези умения.

– Недей да опитваш. Без теб бизнесът тук ще закъса.

– Лечителството не е бизнес!

- Трябва да се живее от нещо. Ти вземаш по-малко от колегите си в холистичната клиника. Знаеш ли колко струва един сеанс по акупунктура при Юмико например?
- Не зная и не ме засяга.
- Струва почти двойно повече, отколкото сеанс при теб. Позволи ми да ти плащам повече – настоя Милър.
- Бих предпочела да не ми плащаш нищо, защото си ми приятел, само че ако не ти вземах пари, сигурно не би дошъл отново. За теб е невъзможно да дължиш услуга на някого, гордостта е твоят грях.
- Ще ти липсвам ли?
- Не, защото ще продължим да се виждаме във отгук както винаги. Аз обаче ще ти липсвам. Признай, че лечението ми ти помага. Спомни си какви болки имаше, когато дойде за пръв път. Следващата седмица ще направим сеанс с магнити.
- Също и масаж, надявам се. Имаш вълшебни ръце.
- Добре, ще направим и масаж. Облечи се най-сетне, че друг пациент чака.
- Не ти ли се струва странно, че почти всичките ти клиенти са мъже? – попита Милър, докато слизаше от масата.
- Не всички са мъже. Сред пациентите ми има и жени, деца, както и един пудел с ревматизъм.

* * *

Милър смяташе, че ако и останалите мъже от клиентелата на Индиана са като него, те вероятно също плащат, за да са близо до нея, а не толкова, защото вярват в съмнителния ефект на лечебните ѝ методи. Тази бе единствената причина, която го бе довела в кабинет номер осем първия път, както призна на Индиана при третия сеанс, за да избегне евентуални недоразумения, а и понеже първоначалното привличане бе отстъпило място на почитителната симпатия. Свикнала донякъде с това, тя се разсмя и го увери, че след две-три седмици, когато види резултатите, ще промени мнението си. Райън се обзаложи на една вечеря в любимия си ресторант. „Излекуваш ли ме, аз плащам, ако ли не, плащаш ти“, каза ѝ той, надявайки се да я види в по-предразполагаща към разговор обстановка от тази на двете малки помещения, над които бдеше вездесъщата Шапти.

Запознаха се през 2009 година на една от криволичетите пътеки в щатския парк „Самюъл П. Тейлър“, сред вековни стометрови дървета. Индиана бе прекосила залива на Сан Франциско с ферибот, натоварила колелото си на борда му, и когато пристигна в окръг Марин, въртя педалите в продължение на километри до парка като тренировка за пробег до Лос Анджелис, който щеше да предприеме след няколко седмици. По принцип Индиана определяше спорта като безсмислено упражнение, а поддържането на форма не бе сред приоритетите ѝ, но в случая ставаше дума за антиспин кампания, в която дъщеря ѝ Аманда беше решила да вземе участие, и тя не можеше да я пусне да тръгне сама.

Жената бе спряла за малко да пие вода от бутилката си, опряла единия си крак на земята, без да слиза от велосипеда, когато Райън Милър мина, тичайки покрай нея с вързания на кашка Атила. Тя не бе забелязала кучето и когато то за малко не я връхлетя, от уплаха падна, като се заплете в колелото. Поднасяйки извиненията си, Милър ѝ помогна да стане от земята и се опита да изправи едно от изкривените колелета, докато тя се изтупваше от прахта, по-заинтересувана от Атила, отколкото от натъртените по себе си места, защото никога не беше виждала по-грозно животно – цялото в белези, с охлузена на гърдите кожа, с муцуна, в която липсваха няколко зъба, а двата кучешки, облечени в метал, стърчаха като на Дракула, и с ухо, върхът на което

сякаш бе клъцнат с ножица. Тя почеса жалостиво главата му и понечи да го целуне по носа, но Милър рязко я възпря.

– Недей! Не доближавай лице до него. Атила е бойно куче.

– Каква порода е?

– Белгийска малиноа с родословие. В добро състояние е и с по-изящна и здрава структура на тялото от немската овчарка. Допълнителното ѝ предимство е правият гръб и това, че не страда от болки в таза.

– Какво се е случило с клетото животно?

– Оцеля след минна експлозия – информира я Милър, докато топеше кърпата си в студената вода на реката, където предната седмица бе видял съомгата да скача срещу течението в трудното си пътешествие към мястото, където щеше да хвърли хайвера си. Милър подаде мокрото парче плат на Индиана, за да почисти ожулванията по краката си. Той беше с долнище на анцуг, фланелка и нещо като бронезилетка, която, както обясни, тежала двайсет килограма и я използвал за тренировки; когато я свалял, за да се състезава, имал чувството, че лети. Седнаха да разговарят между дебелите корени на едно дърво, охранявани от кучето, което следеше внимателно всеки жест на мъжа сякаш в очакване на заповед и от време на време доближаваше нос до жената, за да я подуши незабелязано. Следобедът беше прохладен и ухаещ на бор и хумус, слънцето грееше, а лъчите му пронизваха короните на дърветата, чуваше се птича песен, бръмчене на комари, ромон на вода, подскачаща между речните камъни, долавяше се също полъх на бриз. Идеалното място за първа среща в любовен роман.

Милър беше бивш военноморски тюлен, от онези, които служеха в спецчастите, изпълняващи най-тайните и най-опасните мисии. Беше принадлежал към Шести отряд на *тюлените*, същия, който през май 2011 година атакува резиденцията на Осама бин Ладен в Пакистан. Един от тогавашните му колеги щеше да убие лидера на Ал Кайда, но Милър, разбира се, не знаеше, че след две години това ще се случи, а и никой не би могъл да го предскаже освен Селесте Роко след изучаване на планетите. Оттегли се от служба през 2007, след като загуби единия си крак в битка, но това не му пречеше да участва в състезания по триатлон, както каза на Индиана. Тя до този момент се бе заглеждала в него по-малко, отколкото в кучето и чак сега забеляза, че единият му крак завършваше обут в маратонка, а другият – с извита като кука протеза.

– Тази е марка „Флекс-Фуут-Чита“. Използва механизма на отгласване на гепарда, най-бързата котка в света – каза той, сочейки ѝ протезата.

– Как се прикрепя?

Той повдигна крачола на анцуга и тя огледа приспособлението, обхващащо чокана.

– От карбонови влакна е и е лека и толкова съвършена, че се опитаха да забранят на Оскар Писториус, южноафриканец с два ампутирани крака, да участва в Олимпийските игри, защото протезите му давали предимство пред останалите бегачи. Този модел е подходящ за бягане. Имам други протези за ходене и за каране на колело – каза бившият войник и не без известна суета добави, че били последна новост в технологията.

– Боли ли те?

– Понякога, но от други неща ме боли повече.

– Какви неща?

– От миналото. Но стига сме говорили за мен, разкажи ми за себе си.

– Не мога да се похваля с нещо толкова интересно като бионичен крак, а единствения си белег не мога да го покажа. Като малка паднах и се насадих върху бодлива тел – призна Индиана.

* * *

Индиана и Райън прекараха времето си в парка, като бърбореха за това и онова под изучаващия поглед на Атила. Тя се представи полу на сериозно и полу на шега, като обясни, че щастливото ѝ число е осем, зодиакалният ѝ знак – Риби, Нептун – ръководещата планета, водата – нейният елемент, а полупрозрачният лунен камък, който сочи пътя на интуицията, и аквамаринът, който направлява виденията, отваря ума и поддържа добротата – нейните скъпоценни камъни по рождение. Не се опитваше да съблазни Милър, защото от четири години беше влюбена в някой си Алън Келър и беше избрала да му е вярна, но ако бе поискала, щеше да намери начин да вмъкне в разговора темата за Шакти – богинята на красотата, сексуалността и плодородието. Споменаването на тези атрибути сразяваше предпазливостта на всеки мъж – ако беше хетеросексуален, – в случай че пищното ѝ тяло се окажеше недостатъчно за целта. Индиана обаче премълчаваше останалите същности на Шакти: божествена Майка, първична енергия и божествена женска сила, защото имаха възпиращ ефект върху мъжете.

Индиана обикновено не даваше обяснения за лечителската си практика, понеже бе попадала на не един безсрамник, който я слушаше снизходително как говори за космическата енергия, докато оглеждаше деколтето ѝ. Военноморският тюлен обаче ѝ вдъхваше доверие, затова му изложи в сбит вариант методите си, макар че описани с думи, те не звучаха съвсем убедително дори и на нея. На Милър те се сториха по-близки до вуду, отколкото до медицината, но се престори, че му е интересно, тъй като щастливият случай му предоставяше отлично оправдание да я види отново. Спомена ѝ за спазмите, които го мъчеха нощем, а понякога го караха да се вцепени, докато тича, и тя му препоръча комбинация от терапевтични масажи и сок от банан и киви.

Толкова бяха се унесли в разговора, че слънцето вече вървеше към залез, когато тя осъзна, че ще изпусне ферибота до Сан Франциско. Изправи се на крака с един скок и се сбогува набързо, но неговият джип беше на входа на парка и той предложи да я откара, защото живеели в един и същ град. Автомобилът имаше тунингован двигател и дебели гуми за камион, багажник на покрива, платформа за велосипеди и плюшена възглавница с розови помпони за кучето, каквато нито Милър, нито Атила някога биха избрали; подари им я любовницата на Милър – Днежифър Ян, като проява на китайския хумор.

* * *

Три дни по-късно Милър се появи в холистичната клиника само за да види жената с колелото, която не бе успял да си избие от главата. Индиана по нищо не приличаше на обичайния обект на еротичните му фантазии; предпочиташе дребните жени азиатски тип като Дженифър Ян, която можеше да бъде описана с цял набор от клишета: кожа като слонова кост, коса като коприна и крехки кости, освен това беше високопоставена и много амбициозна банкова чиновничка. За сметка на това Индиана беше прототип на едрата, здрава и добронамерена американка, която обикновено го отегчаваше, ала по някаква причина тя му се стори неустоима. На Педро Аларкон я описа като „изобилна и апетитна“ – прилагателни, подходящи за храна с високо съдържание на холестерол, както му обърна внимание приятелят му. Скоро след това, когато ги запозна, Аларкон заяви, че с широката си гръд като на сопрано, русата грива и изобилието от извивки и мигли Индиана притежава онази по-скоро комична чувственост на любовниците на чикагските гангстери във филмите от шейсетте, но Милър не помнеше никоя от екранните богини отпреди раждането си.